

sporu nedostává pasivní legitimace, opodstatněna, kdyby objednávka ze dne 9. srpna 1921 byla obchodem, v provozování jejího podniku uzavřeným. V tomto směru jest však nižšími soudy na základě listin, obchodních knih žalované a výpovědi svědka zjištěno, že objednáací smlouva ze dne 9. srpna 1921 byla ujednána mezi žalobkyní a firmou ve Frankfurtě nad Mohanem a nikoli firmou žalovanou. Podle zjištění nižších soudů žalovaná firma obchod se žalobkyní jen sprostředkovala. Podle toho (§ 1017 obč. zák. a čl. 52 obch. zák.) nejde o obchod žalované firmy, ježto nebyl ujednán v provozování jejího podniku a jejím jménem a v důsledku toho, co shora řečeno, není žalovaná v tomto sporu pasivně legitimována.

Čís. 3840.

Není třeba, by rukojemský závazek byl založen takovým písemným prohlášením, jež určitě a jasně svým obsahem vyjadřuje, že se rukojmí zaručuje, nýbrž dlužno význam písemného prohlášení posouditi dle obecných vykládacích pravidel, najmě zhodnocením toho, jak před tím bylo ústně jednáno.

(Rozh. ze dne 7. května 1924, Rv I 305/24.)

Žalobce domáhal se na žalovaném Josefu Sch-ovi zaplacení 3.100 Kč, tvrdě, že se žalovaný zaručil za dluh svého syna Alfreda. Na doklad toho předložil listek, v němž Alfred Sch. potvrdil, že žalobci zaplatí 3.100 Kč, a na němž žalovaný před svým podpisem napsal: »Převzal« (übernommen). Procesní soud první stolice uznal dle žaloby, odvolací soud žalobu zamítl, neshledav ve slově »übernommen« záručního prohlášení žalovaného. K ústním projevům žalovaného pak na rozdíl od prvního soudu nepřihlédl, maje za to, že nemohou nahraditi písemného záručního prohlášení.

Nejvyšší soud zrušil rozsudek odvolacího soudu a uložil mu, by o odvolání znovu jednal a rozhodl.

Důvody:

Dovolání nelze upřiti oprávnění. Nelze přisvědčiti názoru odvolacího soudu, že zákon (§ 1346, odstavec druhý, obč. zák.) žádá při závazku rukojemském takového písemného prohlášení, které určitě a jasně již svým obsahem vyjadřuje, že se rukojmí jako takový za dluh jiného skutečně zaručuje, tak že k převzetí závazku rukojemského pouhé slovo »übernommen« a podpis žalovaného nestačí. Naopak zpráva komise panské směrovny pro justiční věci (str. 148) udává jako zákonný důvod pro předpis §u 1346 odstavec druhý obč. zák. pouze to, že má býti zabráněno ukvapeným záručním prohlášením a že takováto ukvapená prohlášení do jisté míry potlačena budou požadavkem písemné formy. To odpovídá též obecnému nazírání všech vrstev obyvatelstva, dle něhož ta okolnost, že má někdo něco podepsati a dáti písemný doklad proti sobě, vzbuzuje u něho vědomí vážnosti celého jednání a upozor-

ňuje ho na případné důsledky tohoto kroku. Nějaké další formality zákon nežadá, a proto obsah listiny, obsahující záručné prohlášení, vykládati jest — podobně jako smysl jiných listin — za použití všeobecných vykládacích pravidel, uvedených v §§ 863, 869, 914 a 915 obč. zák. Ustanovení Šu 1346 odstavec druhý obč. zák. nevylučuje tedy, aby při výkladu listin, obsahujících závazek rukojemský, nebyly hodnoceny okolnosti, listinou neosvědčené. Odvolací soud, zamítnuv žalobu s onoho nesprávného právního stanoviska, nepřezkoumal skutkové zjištění prvního soudu o tom, co dle přednesu stran ono záručné prohlášení žalovaného předcházelo a co mu následovalo, zejména mluví o předchozím ústním prohlášení žalovaného jen jako o projevu, který tento prý učinil, ač první soudce běže zcela srozumitelně tento projev za zjištěný. Nejsou tedy skutková zjištění nižšího soudu přezkoumána a trpí proto řízení odvolací vadou v Šu 503 čís. 2 c. ř. s. uvedenou.

Čís. 3841.

Poukázal-li trestní soud soukromého účastníka s jeho nároky na pořad práva a zamítl proto jeho návrh na přisouzení útrat, nejde ohledně útrat o rozepři rozsouzenou a není závady, by se jich soukromý účastník nedomáhal pořadem práva.

(Rozh. ze dne 7. května 1924, Rv I 312/24.)

Žalobkyně domáhala se na žalovaném náhrady škody, již jí způsobil trestným činem. Proti žalobnímu nároku, pokud se týkal útrat žalobkyně jako soukromé účastnice v trestním řízení proti žalovanému, namítl žalovaný, že věc byla již rozsouzena, ježto prý rozhodnutím trestního soudu byl nárok žalobkyně na útraty právoplatně zamítnut. Procesní soud první stolice, nevyhověv námitce rozepře rozsouzené, uznal dle žaloby a odvětil na onu námitku žalovaného v d ů v o d e c h: Námitce věci rozsouzené nebylo vyhověno proto, že rozsudkem trestního soudu ze dne 5. května 1923 o útratách právního zastoupení žalobkyně nebylo vůbec rozhodnuto, neboť žalobkyně odkázána byla se svými soukromými nároky dle Šu 366 tr. ř. na pořad práva a, nebylo-li rozhodnuto o těchto nárocích, nemohlo býti ani rozhodnuto o útratách právního zastoupení. O d v o l a c í s o u d, vyhověv námitce rozepře rozsouzené, žalobu ohledně útrat zamítl. D ů v o d y: Názor prvního soudu, že o útratách žalobkyně jako soukromé účastnice nebylo trestním rozsudkem právoplatně rozhodnuto, jest neudržitelným a v rozporu s provedenými důkazy, neboť bylo zjištěno trestními spisy, že žádost žalobkyně o přisouzení útrat zastupování byla zamítnuta, čímž trestní soud rozhodl v otázce útrat s konečnou platností. V tom směru jest uvést toto: Nárok na náhradu nákladů, vzešlých řízením trestním, jest sice povahy soukromoprávní, avšak základem jeho není právo soukromé, nýbrž výhradně řád trestní. Z toho vyplývá, že rozhodovati o tomto nároku může jenom soud trestní, a to podle zvláštních ustanovení trestního řádu (§§ 380—394 tr. ř.). Od nároků soukromoprávních, jež vyřizují se řízením adhaesním, tento nárok liší se tím, že nevzešel ze